

Men bortset fra de her lidt kritiske bemærkninger går vi gerne positivt ind i udvalgsarbejdet. Vi vil jo alle sammen folkekirkens bedste. Men skulle der opstå nye ideer undervejs, så lad os også se på dem.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med Dansk Folkepartis ordfører, og det er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Folkekirkens adresse er ikke Frederiksholms Kanal. Det er heller ikke bispens kontor eller provstens. Folkekirkens adresse er den stedlige sognekirke, der hvor de døbte danskere bor.

Når folkekirkens trues, er det næsten altid sognets selvbestemmelse, der trues. Med den foregående kommunalreform i 1970 forsvandt sognekommunerne, og det nødvendiggjorde, at provstierne fik en ny betydning. De skulle være bindeled mellem det kirkesogn, hvor kirkeskatten bruges, og de nye, større kommuner, der gør folkekirken den tjeneste at ligne for dem, det vil sige opkræve medlemskontingentet. Provstierne skulle især prioritere sognenes ønsker, så at de mest presserende kom først.

Desværre har vi siden set provstierne med deres provstiudvalg brede sig, blive tillagt flere og flere opgaver, og det gik let ud over sognenes suverænitet.

Med den aktuelle kommunalreform blev det jo nødvendigt at justere det folkekirkelige landkort. Provstigrænserne skulle fornuftigvis bringes i overensstemmelse med de nye kommunegrænser, og med amtmændenes forsvinden skulle der f.eks. til afløsning af stiftamtmanden findes en anden embedsmand, der sammen med biskoppen kunne udgøre stiftsøvrigheden.

Men desværre blev disse småjusteringer helt overflødig anledning til, at ministeren åbnede for opfindsomhedens sluser hos alle dem, der gerne omtales eller omtaler sig selv som det kirkelige landskab.

Jeg vil sige, at det lovforslag, der her er kommet ud af det, kunne have været værre, end det blev, især fordi der på en række områder er blevet lyttet til høringsvarene. Men på to punkter betyder det nye mastodontlovforslag et alvorligt tilbageskridt for sognenes frihed i forhold til de nye provstier.

Det gælder først og fremmest det nye samarbejdsbegreb, hvor sogne kan etablere indbyrdes samarbejde, der kan finansieres af provstiud-

valgskassen. Logisk nok er det anført, at ingen sogne kan forpligtes til at deltage hverken med præst og kirkebetjening eller lokaler. Godt nok. Men mærkværdigvis kan det sogn, der måske er lodret modstander af formålet med den sag, som nabosognenes menighedsråd vil samarbejde om, ikke slippe for at være med til at betale gildet via provstiudvalgskassen. I min ordbog betegner ordet samarbejde noget frivilligt, og hverken deltagelse eller finansiering bør kunne påtvinges andre end de frivillige samarbejdspartnere.

Kl. 18.00

Det andet, der trækker i samme retning, er forslaget om, at menighedsrådet nok fremover ansætter kirkelige funktionærer, men at disse herefter hører under provstiet som ansættelsesområde. Menighedsrådet kan altså ansætte en graver, men ikke fyre ham igen, og kirkebetjeningen selv bliver frataget sin sogneidentitet ved ikke mere at være underlagt det lokale menighedsråd. Det er en invitation til kiv og spektakel, det er ufolkeligt og demokratisk uklart, og det er også helt overflødig. Samarbejdet sogne imellem om f.eks. gravere kan fortrinligt sættes i værk ved bilaterale aftaler mellem de pågældende sogne og gravere, og de bliver det.

Skal jeg nævne en positiv nyskabelse, så er det den, at kompetencen kan flyttes fra provstiudvalget til det budgetsamråd, hvor det enkelte menighedsråd selv er repræsenteret og kan tage til genmæle. Det er også rimeligt nok, at provsten aflastes for en række overflødig administrative opgaver, selv om det er lidt ubegribeligt, at han ikke mere skal være koordinator ved præsters korterevarende sygdom. Hvem skal så? Hvis præsten lørdag aften kommer på sygehuset, så er der jo en, der skal tage sig af det. Alt det er tekniske smårterier, men indskrænkningen i menighedsrådenes selvbestemmelse er alvorlige skår i folkekirkens fundament.

Lad mig sige til sidst: Ordet samarbejde er jo blevet et mantra. Præster skal samarbejde på kryds og på tværs, så præsten snart ikke kan foretage sig noget på eget enkeltmandsansvar, og det samme gælder menighedsrådene. Så heligt er begrebet samarbejde nu blevet, at man skal tvinges ind i det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Og vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er den konservative ordfører, fru Charlotte Dyremose.